

KRISTAN HIGGINS

Liiga hea, et olla tõsi

Kuidas saab
välja mõeldud
Härra Õige
olla täiesti vale?

Proloog

Poiss-sõbra väljamõtlemises pole minu jaoks midagi uut. Ütlen selle otse välja. Osa inimesi naudib vaateakendel asjade uurimist, mida nad endale kunagi lubada ei saa. Mõni vaatab Internetis fotosid puhkusekohtadest, mida nad kunagi ei külasta. Ning mõni inimene kujutleb, et kohtab tõeliselt lähedat meest, ehkki ta tegelikult ei kohta.

Esimest korda juhtus see kuuendas klassis. Vahetunnis. Heather B., Heather F. ja Jessica A. seisis keset oma väikest austajate ringi. Neil oli huulelâige peal ja silmalaud värvitud, neil olid lähedad väikesed käekotid ja poiss-sõbrad. Toona tähendas poisiga käimine ainult seda, et ta sinust saalis möödudes välja tegi, kuid siiski oli see staatusesümbol ja asi, mis minul puudus, nagu ka lauvärv. Heather F. jälgis, kuidas tema poiss Joey Adams pistis konna püksi põhjustel, mis on selged ainult kuuenda klassi poistele, ning rääkis, et võib-olla jätab ta Joey maha ja hakkab Jasoniga käima.

Korraga leidsin end pikemalt mõtlemata ütlemas, et ka mina käin kellegagi... poisiga teisest linnast. Kolm populaarset tüdrukut pöördusid hoobilt terava huviga minu poole ning ma avastasin end rääkimas Tylerist, kes on tõeliselt lahe ja tark ja viisakas. Vanem poiss, neljateistkümnene. Ta perekonnal oli hobustega rantšo ning nad tahtsid, et ma annaksin nime kõige uuemale varsale ja hakkaksin teda välja õpetama, nii et loom tuleks minu ja ainult minu vilistamise peale.

Kahtlemata oleme kõik selliste poistega lagedale tulnud. Õigus? Mis halba oli uss – peaaegu –, et vastukaa-

luks konn-püksis-tüüpidele on kusagil olemas Tyleri-sugune hobustega poiss? See on peaaegu nagu uskuda jumalasse – seda peab tegema, sest muud võimalust ju pole? Teised tüdrukud jäid uskuma, pommitasid mind küsimustega ja vaatasid uutmoodi austusega. Heather B. kutsus mind isegi oma peatsele sünnipäevapeole, millega õnnelikult nõustusin. Loomulikult olin tolleks ajaks sunnitud edastama kurva uudise, et Tyleri rantšo põles maha, perekond kolis Oregoni ja võttis kaasa ka mu varsa Kesköö Päikese. Võib-olla aima-sid Heatherid ja teised klassikaaslased tõde, kuid avastasin, et ei hooligi sellest. Kujutlesin, et Tyler ongi päriselt lahku-nud... see oli täiega vahva tunne.

Hiljem, kui olin viisteist ja me kolisime tagasihoidli-kust Mount Vernoni linnast New Yorgi osariigis palju uhke-masse Avoni linna Connecticutis, kus kõigil tüdrukutel olid siledad juuksed ja väga valged hambad, mõtlesin välja järg-mise poisi. Jack, mu Koju Mahajäänud Poiss-Sõber. Oh, ta oli nii ilus (mida tõestas J. Crew' kataloogist hoolikalt välja lõigatud foto mu rahakoti vahel). Jacki isal oli tõeliselt võr-ratu restoran nimega Le Cirque (kuulge, ma olin viisteist). Me Jackiga võtsime asja rahulikult... jah, olime suudelnud ning tegelikult oli ta isegi kättpidi mu särgi alla jõudnud, kuid ta austas mind nii väga, et sellest kaugemale asi ei läinud. Tahtsime oodata, kuni oleme vanemad. Võib-olla teeme eelkihluse ja kuna ta perekond armastas mind nii väga, tahtsid nad, et Jack ostaks mulle Tiffanyst sõrmuse. Mitte küll teemandi, aga võib-olla safiiriga, umbes nagu printsess Dianal, aga natuke väiksemaga.

Paraku pean ütlema, et läksin Jackist lahku umbes teise kooliaasta neljandal kuul, et olla kättesaadav kohalikele pois-tele. Mu strateegia andis tagasilöögi... kohalikud poisid pol-nudki nii hirmsasti huvitatud. Minu vanemast õest aga küll. Margaret võttis mind vahel kaasa, kui ülikoolist kodus käis,

ning poisid jäid vait juba üksnes nähes tema eredat, uhket ilu. Isegi mu noorem õde, kes tollal käis alles seitsmendas klassis, ilmutas märke iluduseks kasvada. Kuid mina jäin samaks, soovides, et poleks kunagi läinud lahku oma välja-mõeldud poiss-sõbrast, ning igatsedes sooja naudingulainet, mille andis kujutlus, et võiksin niisugusele poisile meeldida.

Siis tuli Jean-Philippe. Tema mõeldi välja selleks, et anda vastulööki ühele ärritavale, uskumatult tüütule poisile kolledžis. Too oli silmapaistev keemik, kes tagantjärele vaadates kannatas ilmselt Aspergeri sündroomi all, mis muutis ta immuunseks iga seltskondliku nükke vastu, mille tema suunas tegin. Selle asemel et öelda poisile otse näkku, et ta ei meeldi mulle (see tundus liiga julmana), käskisin toakaaslasel kritseldada sõnumeid ja kinnitada neid uksele, et kõik võiksid näha: „Grace – J-P helistas *jälle*. Ta tahab, et mõneks päevaks Pariisi tuled. Helista *toute suite**.”

Ma *armastasin* Jean-Philippe'i, armastasin kujutleda, et ühel hästiriietatud prantslasel on minuga asja! Et ta longib Pariisi sildadel, vahib tuseselt Seine'i, igatseb minu järele ja ohkab mornilt, ise samal ajal šokolaadiga sarvesaiu süües ja head veini juues. Oh, ma olin sajandeid Jean-Philippi armunud; sellega võistles üksnes mu armastus Rhett Butleri vastu, kelle olin avastanud kolmeteistkümnenesena ja iialgi maha ei jätnud.

Läbi kahekümnendate ja isegi nüüd, kolmekümnenesena, oli poiss-sõbra väljamõtlemine ellujäämisoskus. Florence, üks Golden Meadowsi eakateküla väikestest vanadaamidest, pakkus mulle hiljuti oma nõbu peotantsukursustel, mida läbi viia aitan. „Kullake, sa hakkad kindlasti Bertiet armastama!” siristas ta, kui üritasin talle parempööret õpetada. „Kas ma võin talle su numbri anda? Ta on arst. Pediaater. Tal on ainult üks pisike probleem. Tänapäeva tüdrukud

* Otsekohe (pr k) (Tlk)

on liiga valivad. Minu ajal oli nii, et kui olid kolmkümmend ja polnud abielus, olid sa sama hästi kui surnud. Ainuüksi sellepärast, et Bertiel on rinnad... no mis siis sellest? Tema ema oli ka priske, oh, ta oli kohe..."

Appi tuli väljamõeldud poiss-sõber. „Oh, ta tundub väga tore, Flo... aga ma hakkasin just ühe mehega käima. Dratiga.”

Pean tunnistama, et asi pole ainult teistes inimestes. Ma kasutan hädaabi poiss-sõpra, et... noh, ütleme, et ka toimetulekumehhanismina.

Näiteks mõne nädala eest sõitsin koju mööda Connecticuti 9. maantee pimedat ja üksildast lõiku ja mõtlesin oma ekskihlatule ja ta uuele armastusele, kui mu auto kumm lõhkes. Nagu surmaga silmitsi seistes tavaliselt, tormles mul peast läbi tuhat mõtet, ise aga maadlesin ma samal ajal rooliga, üritasin hoida autot teelt libisemast ja kuulsin eemalt, et hää, mis kiljub: „Oh-jumal-oh-jumal!”, on minu oma. Esiteks, mul pole oma matustele midagi selga panna (*rahu-likult, rahulikult, sa ju ei taha, et auto kummuli läheks*). Teiseks, kui peaks kõne alla tulema kirstu avamine, ei ole mu juuksed surnuna loodetavasti sama krässus nagu elusast peast (*keera kõvemini, keera kõvemini, asi hakkab käest ära minema*). Mu õed oleksid omadega läbi ja vanemad leinast tummad, nende pidev õiendamine lakkaks vähemalt üheks päevaks (*anna natuke gaasi, nii saad auto jälle tee peal otseks*). Ja, jumala öösärgi nimel, küll Andrew alles tunneks end süüdi! Ta kahetseks kogu ülejäänud elu, et mind maha jättis (*aeglusta nüüd tasapisi, anna tuledega märku... tubli, tubli, oleme ikka veel elus*).

Auto turvaliselt teeveeres peatanud, jäin kontrollima-tult värisedes istuma, süda laperdamas vastu roideid nagu lahtine aknaluuk orkaani ajal. „Jeesus-Jeesus-täna-sind-Jeesus,” loitsisin, ise mobiili kobades.

Paraku olin levipiirkonnast väljas (loomulikult). Ootasin mõne hetke ja tegin siis alistunult, mida tegema pidin.

Astusin autost välja külma märtsikuu paduvihma kätte ja uurisin räbaldunud rehvi. Tegin pakiruumi lahti ning tõmbasin välja tungraua ja tagavarakummi. Kuigi ma polnud seda konkreetset tööd kunagi varem teinud, sain hakkama, ehkki teised autod minust aeg-ajalt mööda tuhisesid ja mulle veel rohkem jäist vett peale pritsisid. Hõõrusin käe ära piisavalt kõvasti, et sinna tekiks suur vill, murdsin küüne, rikkusin kingad ning sain porist ja õlist räpaseks.

Keegi ei peatunud aitama. Mitte ükski kuradima inimene. Keegi isegi ei vajutanud pidurile, mitte et see loeks. Vandudes, maailma julmuse peale üsna ärritunud ja ebamääraselt uhke selle üle, et olin kummi ära vahetanud, ronisin autosse tagasi. Hambad plagisesid, huuled olid külmast sinised, riided vettinud ja räpased. Tagasiteel suutsin mõelda vaid vannist, kuumast joogist, „Pögenemisprojektist” ja flanellpidžaamast. Selle asemel leidsin end ootamas katastroofi.

Tõendusmaterjali põhjal otsustades oli Angus, mu West Highlandi terjer, närinud läbi värskest värvitud kapiukse laste turvalingi, tirinud välja prügikasti, selle ümber pööranud ja pistnud nahka kahtlase kana, mille olin hommikul ära visanud. Kahtlast ei olnud siin enam midagi. Kana oli halvaks läinud ning mu vaese koera seest tohutu hooga jälle välja tahtnud. Kõögiseinad olid nii kõrgelt koeraokset täis pritsitud, et kollakasroheline sapi riba määris mu kass Fritzule kella. Märg väljaheitejälj viis elutuppa, kust leidsin Anguse siruli pastelsetes toonides Idamaa vaibalt, mida olin hiljuti puhastanud. Kutsu rõhatas vastikult, haugatas korra ja liputas auravate loigukeste keskel süüdlasliku armastusega saba.

Ei mingit vanni. Ega Tim Gunni ja „Pögenemisprojekti”. Ega kuuma jooki...